

Anorektisk eller bare kræsen

Af: Merete Stæhr-Nielsen
Kennel Starling, dværghund p/s

Man skulle tro at en hund bare åd, hvad der blev sat foran den. Men sådan er det ikke altid. Det kan være et problem – både for den omsorgsfulde ejer og den ambitiøse udstiller.

Fra tid til anden har man en hund, der bare ikke VIL - eller rettere *næsten* ikke vil spise, uanset hvad den tilbydes. Hunden er frisk, sund, aktiv og *virker* helt normal. Bortset fra at mad er rimelig uinteressant. Det overgår sjældent voksne og ældre hunde, de har normalt en (for) god appetit. Det er de unge hunde. For tævernes vedkommende går det som regel over når (hvis) de får det første kuld hvalpe. Ikke fordi du skal lade din tæve parre for at løse det her problem, men det er ligesom det, jeg som opdrætter har konstateret. Hannerne kurerer som regel sig selv omkring 2-3 års alderen. Jeg aldrig har kunnet få en reel veterinær forklaring på fænomenet. For hunden trives. Den trives fint på den minimumsration den byder sig selv. Så som sådan er der jo ikke være noget sygeligt i det.

Så kan man sige 'what's the problem'. Ja, det kan man da. Tage landmandsindstillingen. Den dør nok ikke af sult. Nej, det gør den ikke, men det ER stærkt frustrerende at have en ung hund, der ikke spiser ordentligt. Den er ikke skindmager, men slank til det magre. Og under opvæksten ER det jo heller ikke uden betydning, at dyret får tilstrækkelig med næring, kalk, vitaminer og mineraler. Men spiser den mon ikke, hvad den har behov for? Tja, det er så der *jeg* sætter spørgsmålstegn.

En dværghund vokser rimelig hurtigt op, tæverne når deres skulderhøjde 6-7 måneder gamle, hannerne vokser længer tid, til de er 9-10 måneder. Ser man, hvad en normalspisende dværghund indtager over et døgn, er det faktisk en pæn mængde – og sammenligner man det med, hvad sådan en spisevægrenende sag får spist, er det faktisk ikke ret meget. Skønt det stadig ikke er en sygelig tilstand, er det ikke en optimal situation – ikke fordi dyret er i fare for at dø, men det er ikke optimalt. Er det en udstillingshund, er det et problem (den er for tynd), er det en 'almindelig familiehund' er det også et problem – det bekymrer ejeren.

Men hvorfor vælger den så at spise så lidt? Ja DET kunne være rart at vide. Jeg talte for mange år siden med en dyrlæge om 'problemet', hun var også

opdrætter, og havde på daværende tidspunkt en let-spiser. Af rent og skær nysgerrige grunde have hun undersøgt den fra a-z – for måske at finde en mulig forklaring. Forgæves. Men har den kvalme ? Er den ikke sulten – bliver den ikke sådan rigtig sulten ? Kan den ikke lide smagen af det vi byder den ? Og det er her det bliver virkelig underholdende. For det er ofte det sidste, VI vælger at tro. Den kan ikke lide det foder vi serverer !

Godt – så køber vi noget andet. Så koger vi noget, noget andet og noget tredje. Vi fodrer råt, blodigt og oprindeligt. Tror hver gang at NU er den der. Det er den også ind i mellem. Så ÆDER luksusbugen med stor lyst, læner sig tilbage og beder om en cognac og en cigar til kaffen.

Hurra jubler vi og serverer fortrøstningsfuldt det samme næste dag. Næh, tak – det **har** jeg smagt. Har du noget andet ? Godt så – den er altså bare kræsen! Dumme hund. Du er bare en hund, er du ! Ved du, hvor mange hunde ude i verden, der lever på gaden, lever på folks gode vilje og resterne fra de riges bord ? Man siger, at hunde ikke kan ræsonnere, ergo kan de heller ikke slutte 'spiser jeg ikke det – får jeg noget andet'! Hunden er et rovdyr, der spiser når, den er sulten. Punktum. Hunden er et skraldespandsdyr, der æder stort set alt - jo mere ulækkert jo bedre. Jo mere fordærvet og midebefængt, jo mere slimet og muggent – jo bedre. Sådan er en hund.

Passer fint sammen med at stå og skrælle dens gulerod, koge kødbenet, og servere den økologiske retter i kongeligt porcelæn med ægte tæpper som dug.

Nej det gør jeg ikke !

Men hvorom alting er, så æder hunden med spisevægning kun lige for at overleve – ikke af lyst og glæde. Den har en spøjs måde at vende og dreje maden i munden – som det skal undgå kontakt med tungen og ganen. Det tager tid. Lang tid. At få spist det de andre er 8 sekunder om at få suget op under skæget og slugt. Næh nej, her skal det ud på gulvet, og ind og ud ad munden flere gange. Undersøges, vurderes og MÅSKE synkes. Og nej, der er ikke noget galt i halsen – ingen hævede mandler, løse tænder, halsbetændelse og andre gebrækkeligheder. Intet fysisk at bemærke. Jeg tror det er inde i hovedet.

De er bange for at blive tykke. De har anoreksi. Det er også hårdt at være udstillingshund – alle de forventninger. Men man bliver som manager LIDT

vanvittig af det i længden. Det er ikke nok at vide, at det går over med tiden, når man nu står og skal posere med dyret. NU. Det kan man vel nok forstå.

Men selv om man ikke skal udstille, bliver man altså lidt irriteret over det alligevel. Man bliver frustreret i ordets egentlige betydning.

Det er dog sjældent en livslang 'lidelse' – eller skal vi kalde det - en tilstand. Der *er* hunde, der ikke spiser så meget – og lever fint med det. Så er dem, der har fodertruget FYLDT med mad – hele dagen. Hold da helt kæft en fest de har her, tænker man som besøgende hund, fiser hen og sluger det hele på den halve tid. Hvordan får vi det indført derhjemme ??

Med årene har jeg udviklet nogle tricks, når jeg har en hund med sådanne færdigheder, og dem viderebringer jeg gerne til andre med sådanne opmærksomhedssøgende hunde, der tror vi mangler noget at tage os til. Og nu skal du ikke tro (generalisering er så almindeligt i hundekredse ☺) at ALLE mine hunde lider af anoreksi. Men det hænder – heldigvis sjældent. Det gør alt i øvrigt, når man har haft med mange dyr at gøre i tilstrækkelig mange år.

Nå.

Det første skal du overveje er, om din hund ikke spiser (så meget) fordi den er sløj. Er den frisk, frejdig har ingen feber, ingen brækning eller diarre, og ligger ikke hen – og hvad der ellers kunne tyde på sygdom (her er almindelig sund fornuft en god partner), er den nok ikke syg i almindelig forstand. Så må den være rask ! Men en dårlig spiser. Nu skal du begynde med at gøre den SULTEN.

En sulten hund er en hund, der ikke har fået noget at spise i mindst 8 timer - gerne mere. Ingen små hapsere og godter. Ingenting. Vand bare vand. Når den begynder at interessere sig for det, der sker i køkkenet, så fodrer du. Et ganske almindeligt hundemåltid mad. Godt fuldfoder. Den første variation er opblødt/ikke opblødt. Det er det eneste, du må gøre indtil videre. Servere det omvendt af, hvad du plejer. Fodrer du tørt, så opbløder du foderet i varmt (40 grader) varmt vand, og lader det stå i ca. 20 min. Så er måltidet lunt og dufter af lidt mere. Er den vant til opblødt foder, så kan det være interessant at få det tørt. Sæt det ned uden de store armbevægelser. Ikke så meget opmærksomhed. Bare sæt det ned. Lad det stå en halv times tid. Fjern det og giv det opblødte til fuglene, det uopblødte hælder du ned i foderspanden igen. 8-12 timer efter gentages det. Sådan kører du nogle

dages tid og ser om problemet lå i det at den bare ikke nåede at blive rigtig sulten, fordi du giver den for mange godbidder...

At lære: hunden skal blive sulten og lære faste spisetider.

Spiser den nu kun meget meget lidt af serveringerne - eller slet intet - over nogle dage, går vi videre til næste trin. Køb noget andet foder. Noget lækkert fra dyrlægen eller den velassorterede dyrehandel. Ikke 15 kg. bare en lille portion. Forsøg tørt eller opblødt. Visse fodertyper fås som dåsefoder – køb nogle dåser og brug 1-2 spsk. af det i tørfoderet. Mos det godt.

At lære: hunde kan som vi godt lide variation.

Spiser den nu stadig sådan lige i underkanten (problem under vækst – dvs. op til de er en 8-9 mdr) så må du give den tilskud af vitamin/mineral/kalk – Brugsen har faktisk nogle udmærkede tabletter (kalk, vitamin, mineral) der er nemme at dosere, og de plejer at æde dem villigt, specielt hvis de trilles hen ad gulvet... Du må efter dagens sidste måltid vurdere, hvor meget hunden har spist over dagen og så give et passende tilskud. Har den næsten ingenting spist gives fuld dosis, svarende til om den nu er hvalp eller voksen, og har den spist halvdelen af sin ration gives halv dosis osv. Det skader ikke – men mangel på vitaminer, mineraler o.l. kunne jo ske at give nedsat appetit.

At lære: den skal ikke mangle vitale tilskud, selv om den spiser dårligt.

Nu har vi to forskellige poser foder og vitamin/mineral/kalk tabletter. Og en hund der ikke vil spise. Så går vi til det rå foder. BARF fodring (Bones And Raw Food). Det kan du læse om på nettet – også hvor du kan købe det. Det kan faktisk købes frosset i velassorterede dyrehandlere. Det er nogle hunde rigtig glade for så lad ikke det være uprøvet. Du kan også give et lille tilskud af noget råt i dens normale fuldfoder – men pas på ikke at forrykke proteinbalancen, hvis vi taler om almindeligt råt hakket oksekød. Bare en spiseskefuld. BARF foder er sammensat så det ER et fuldfoder – dvs. der er protein, kulhydrat osv.

At lære: din hund er åbenbart et 'rigtigt' rovdyr, der vil spise som et rovdyr – råt !

Men for en sand spiseforstyrret bliver AL mad trivielt. Selv det spændende BARF mad. Vi går nu i dyrehandlen og køber noget nyt – nyt. I en

spændende pose med løfter på. Og det lykkes da ind i mellem lige at ramme plet. Men efterhånden har man 12-14 forskellige poser stående.

At lære: hold døren ind til foderrummet lukket når der er gæster, de tror, du er blevet forhandler...

Er alt ovenstående afprøvet uden stort held, så er der det hjemmelavede tilbage. Måske som fuldfoder, måske kun som tilskud til fuldfoderet (det fra posen...). At fodre med hjemmelavet mad er en udfordring, kun de færreste ønsker at tage. Man hvad søren, i gamle dage var det sådan hunde spiste – og var de nu ikke mere raske eller hvad ?? Den diskussion tror jeg vi lægger ned for en stund. Der er nogle regler, man skal følge meget nøje, hvis man vil fodre hunde på hjemmegjort mad, og man bør checke op på den sidste forskning indenfor området, hvis man agter at gøre alvor af det – i længden. Men med Ib Engelhards bog 'Hundens ernæring (den er gammel og fås kun antikvarisk) i hånden og en grydeske i den anden, kan det vel ikke gå helt galt. Ned i gryden kommes 1/5 kød eller lignende proteinkilde, og 4/5 kulhydrater (grøntsager, ris el. pasta). Der koges i 30-40 min. Herudover gives 1 tsk umættet fedtsyre (ex. majsolie) pr. 10 kg hund pr. dag. OG et tilpasset tilskud af kalk, vitamin og mineral (købes færdigblandet). En meget lille knivspids salt nævnes også som et dagligt must. Men man kan med fordel lave sin egen færdigblanding, der bare bruges som et lille festtilskud i den daglige fodring. Jeg indrømmer med røde kinder, at det er mine hunde vant til. Bare en spiseskefuld eller to – blandet rundt i færdigfoderet. SÅ er der fest. Og hvorfor ikke ? Men jeg tager ikke blandingsforholdet så nøje når jeg laver det – nogle bakker hakket okse, et hakket hvidkålshoved, et skvæt olie og så koger det i ca. 45 min. Køles og kommes i fryseposer. Det er da ikke særlig svært. Og de smiler sådan, når de skal have mad. To gange om dagen – for nu at gøre det ekstra besværligt for mig...

At lære: hvorfor ikke gøre det ekstra besværligt for ejeren?

Nu har vi læst om foderet – så er der serveringsmåden. Nej, det her tager ingen ende. Men du kunne jo læse kirkebladet i stedet for ikke ?

En hund der ikke så gerne vil spise, spiser normalt mere villigt af en flad tallerken end af en hundeskål. Skørt – ja, men afprøv det selv. Og hvis det ligger ude på gulvet – endnu bedre (jeg finder det selv – rovdyr). Så spiser den oftere mere villigt om aftenen/natten end over dagen (rovdyr). Konkurrence øger appetitten, hvis altså den anden ikke æder det for den...Endnu en god grund til at få en hund mere... Tørre fuldfoderkugler

kastet ud er også mere spændende end dem i skålen/på tallerkenen. Kast dem ud på gulvet eller på græsset (jeg er jæger og finder selv min føde).

Hvilke tilskud der øger appetitten, har jeg ikke fundet endnu, jeg troede engang på Animastrath – men det skader jo ikke ! Kødben er altid godt, og spises som regel af den mest indædte madfornægter. Og vi taler om okseben og kalveben. Undgå marvpiper – de er ret uinteressante efter al marven er ædt – og den så brækker det hele op eller/og får tyndsk... hele natten. Nej, køb noget fra et knæled eller hofteled. Det er godt ! Kalveben er ofte så bløde at hunden kan æde det hele. Så brækker den sig og har tyndsk.. hele natten. Og SÅ får den aldrig ben mere. Synd meget meget synd. Så bed nu om et ordentligt ben hos din slagter. Knæled eller hofteled –IKKE marvpiber, ikke små kalveben og kalveribben – de kvases. Og SÅ brækker den sig, og har tyndskid hele natten. Synd meget synd – for så får den aldrig et ben mere. Og det er nu engang noget at det bedste. Hvis man altså er en hund.

Nu ved du, alt det **jeg** ved om det her – og igen: det er heldigvis sjældent at det optræder, men når det gør – er det bare SÅ irriterende. Det bedste i verden er en hund, der kaster sig skrigende over maden, tømmer skålen på 8 sekunder, kigger ned under den for at se, om der ikke er mere og går bøvsende ud i haven for at slå mave.

P.S. Erfaringer modtages med begærlighed !